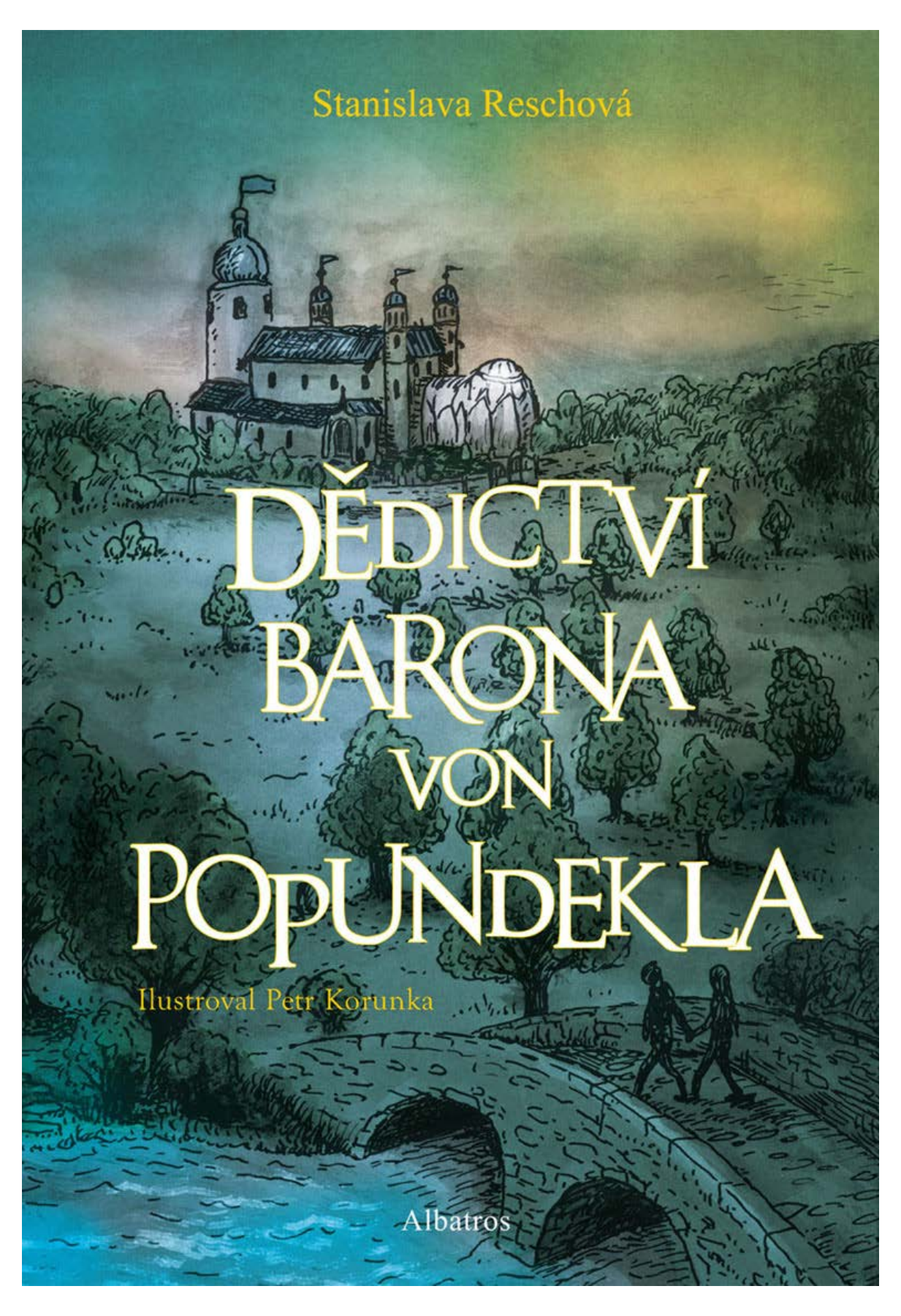

Stanislava Reschová

DĚDICTVÍ
BARONA
VON
POPUNDEKLA

Ilustroval Petr Korunka

Albatros

Dědictví barona von Popundekla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Stanislava Reschová
Dědictví barona von Popundekla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Stanislava Reschová

DĚDICTVÍ
BARONA
VON
POPUNDEKLA

Stanislava Reschová

DĚDICTVÍ
BARONA
VON
POPUNDEKLA

Ilustroval Petr Korunka

ALBATROS

Seznámení

Anna při toulkách městečkem objeví tajemný krámk. Seznámí se s Kryštofem Popundeklem. A dozví se o jeho šlechtickém původu.

Anna si povzdechla. Proč jenom musí chodit do školy. A když už, proč musí chodit do školy právě v tomhle městečku. S rodiči se sem přestěhovala před týdnem, a nemohla si tu zvyknout. Chyběla jí známá místa, kamarádky i ti protivní spolužáci. Současná třída byla rozdělená do skupinek, dvojic, děti nepotřebovaly vetřelce. Annu zatím mezi sebe nepřijaly. Žádné naschvály, to ne, ale nevšímavost a nezájem. Jako by byla vzduch.

Anna kopla do vyčnívající dlažební kostky a loudala se uličkou. V městečku byly vlastně samé uličky. Křivolaké, několik metrů rovné, pak prudce se stáčeující doleva či doprava, aby se hned vzápětí rozdělily ve dvě nebo tři další. Srdcem města, lenivě tepajícím, bylo malé čtvercové náměstí ze všech stran lemované podloubím. V něm se ukrývaly krámky, zajišťující chod místních domácností. To náměstí bylo jediným nákupním centrem. Pouze pár aut se zvláštním povolením od radnice si zde dovolovalo parkovat. Nemělo smysl pouštět sem víc čtyřkolových vozidel, vždyť jejich pohyb byl omezen úzkými uličkami vybudovanými před stoletími. Většina pochůzek se prováděla pěšky či na kole. Město si svědomitě zachovávalo středověký ráz. A to nejenom stylem života obyvatel.

Vlastně všechno se jevilo jako vytvořené z kamene. Domy, zdi a zídky, dláždění, a jak se Anně zdálo, i srdce zdejších obyvatel. Tady se nikdo nedružil, zbytečně neklábosil.

Anna zahnula Křivou ulicí doleva, pak se zastavila. Mimo náměstí žádné obchůdky nebo poutače nebyly. Jenom příbytky lišící se různými tvary kamenných chrličů, stříšek a velikostí vchodových dveří.

Počkat, tady jsem se snad dosud nikdy neprocházela. Anna se ohlédla, domy jeden jako druhý, ničím zvláštním nezaujaly. Kdepak jsem? Podívala se zase dopředu, a něco bylo jinak. Ano, ještě před chvílí, Anna si je jistá, že v celé uličce přece žádný obchod nebyl. A teď uprostřed řady domů výloha! Na horním okraji má markýzu – zaprášenou modrobílou pruhovanou stříšku s vybledlými barvami.

„Přisahala bych, že tu žádný krámeček nestál,“ mumlala si Anna nejistě. Nerozhodně se podívala na hodinky. Začátek vyučování zcela určitě promeškala. „Nebolí mě dnes trochu břicho?“ zeptala se sama sebe.

Poctivě musela uznat, že ne. Zkusmo se poptala po zdraví a správné funkci všech orgánů, které si dovedla vybavit. Nakonec usoudila, že hlava není úplně v pořádku, takže by se dalo uvažovat o náhlé malé migréně. Spokojeně přistoupila k zaprášené výloze. Snažila se podívat dovnitř, ale matné sklo nic nepropustilo. Jen slabé stropní světélko ostýchavě rozjasňovalo vnitřek krámků. Anna sebrala všechnu odvahu a stiskla mosaznou kliku u dveří. Ještě než vešla dovnitř, ohlédla se, zdálo se jí, že zaslechla šramot. Ale ulička zela prázdnotou.

Jakmile otevřela dveře, cínový zvoneček se jí nad hlavou rozklinkal. Nesměle a opatrně vstoupila. V duchu si pogratalovala, že neudělala delší krok. Krámeček byl tak maličký! Od místa, kde právě stála, už byla na délku paže dubová stěna plná prázdných regálů. Vlevo od dívky další police, obkládající celé dvě strany místnosti. Pouze napravo stál bohatě zdobený kupecký pultík, za kterým seděl bez hnutí mužíček. Zdál se být taky jako ze dřeva vyřezaný, díval

se upřeně na dívku, aniž by okem mrkl. Poté zničehonic pravil polohlasně: „Haf!“

„Co prosím?“ polekaně se zeptala Anna.

„Neumíš odpovědět na pozdrav?“ zatvářil se mužiček nevlídně.

„Do... dobrý den... promiňte, zdálo se mi, že jste řekl haf,“ nejistě odpověděla dívka.

„No a? To snad není pozdrav? Co udělá pes, když tě uvidí? Haf! Zaštěká, a to je přece taky pozdrav. Musíš být zdvořilá, to ti říkám rovnou...“

Anna horlivě přikývla a zvědavě si mužička prohlížela. Jeho řeč byla zvláštní, ani tuctově zrovna nevypadal. Velká kulatá hlava, opravdu kulatá, pár vlasů pečlivě uhlazených na stranu. U očí vějířek vrásek, které vypadaly rozesmátě. Bambulatý nosík, široká ústa, dvě brady. Pod nimi červený, pečlivě uvázaný motýlek s černými puntíky. Bílá plátěná košile s podélnými zelenými proužky, šedá vesta s kapsičkou, z níž utíká řetízek k poutku hnědých kalhot. Zdá se jako pohodový tlouštík, usmála se Anna.

„Co je tu na mně k smíchu?“

Aha, tak žádný pohodář.

„Já, já... se nesměji vám.“

„A čemu? Snad téhleté místnosti? Prázdným regálům? To ale není k smíchu, děvenko, to je k pláči,“ brunátněl tlouštík. „A vůbec, nemáš být ve škole?“

Anna vzdychla.

„Když... jsem měla pocit, že mě bolí hlava,“ zkusila svou výmluvu.

„Pocity jsou pocity, fakta jsou fakta. Mluv jasně a stručně. Když řeknu, mám pocit, že jsi nezdvořilá, ještě ses mi ani nepředstavila, je to špatně, protože tě tímto vlastně předem odsuzuji. Ale fakta jsou, že se s tebou bavím a nevím, kdo jsi.“

„Promiňte, já... jmenuji se Anna,“ napřáhla k němu ruku přes pult.

„No vida, Anna. To už je jiná. Těší mě, já jsem Kryštof A. Popundekl,“ trochu ostýchavě se mužik představil. „Totiž, ehm, jsem šlechtického původu,“ plaše pronesl a začervenal se. „Náš rod je prastarý, ale moc větví nemá.“

„A... a co znamená to Kryštof a?“

„Začátek písmene mého druhého křestního jména,“ lezlo pomalu z mužíka.

Tím víc se Anna vyptávala.

„A kterého jména? Aleš, Albert, nebo jak?“ všechno ji zajímalo.

„To je dlouhá historka,“ mávl rukou Kryštof. „To ta porodní bába, husa! Když mě zapisovala do rodného listu, ptala se mé matky, jaké jméno mi chce dát. Správně jsem se měl jmenovat Kryštof Adam, ale ta... ta... porodní bába jedna špatně slyšela a místo Adam mě zapsala jako Aidam. Teď se jmenuji skoro jako nějaký sýr. Že to nikomu neřekneš?“ prosebně sepsal ruce.

Anně se historka náhodou moc líbila, šlechtic jménem Aidam.

„Neřeknu, nebojte se. A co tu vlastně prodáváte?“ rozhlédla se kolem. „Je to obchůdek, že? Ale regály jsou prázdné, proč?“

Anna zvědavě kladla jednu otázku za druhou.

